

ikke om de theoretiske Regler, thi Hovedsagen er at faae Veien gjort farbar og Arbeidet udført for ikke at ifalde Bøder. Man siger, at den eneste Maade, hvorpaa dette Arbeide kan fordeles ligelig, er den, at man følger de Regler, man her har bragt i Forslag. Ja, derimod indvender vi ikke det Mindste. Naar det ærede Medlem fra Ringkjøbing Amt (Naberg) henviste til Kjøbenhavns Kommune som et Exempel, idet han sagde, at man der giver Arbeidet i Entreprise, og at det gaar fortreffelig; svarer jeg: Ja vel, lad Kjøbenhavns Kommune bruge Licitation ved sit Snekastningsarbeide, og lad jydsk Kommuner og ligeledes Kommuner paa Derne gjøre det, naar de finde det hensigtsmæssigt; men lad kun os Andre, der finde det upraktisk og uigjennemførligt, være fri derved. Det er blot det, vi forlange. Naar man dernæst indvender, at den nye Paragraf, vi ved Forslaget under Nr. 12 ville have sat ind, gjør en Undtagelse fra Reglerne paa en saadan Maade, at vi slaa Lovens Princip ihjel, siger jeg: Vi røre ikke ved Lovens Princip; men ville de Herrer forbyde os at faae den nye Paragraf indsat, er det en Misfændelse af deres egne gyldne Regler, idet de da maa nære Frygt for, at disse Regler ikke ville komme i Brug uden ved Tvang. Ere disse Regler saa fortrinlige, behøver man ikke nogen Tvang, men de skulle da nok gaa igjennem og seire med Liden. Forøvrigt synes det mig forunderligt, at man har bevaret Retten til at benytte den gamle Fremgangsmaade med Hensyn til Veiarbeider. Ved et Arbeide, der kan overses, og for hvilket der kan lægges en Plan og gjøres et temmelig nøjagtigt Overflag, vil man følge den gamle Fremgangsmaade, det saakaldte Hovet, men naar man her kommer til et Arbeide, som slet ikke kan beregnes, om hvilket Ingen kan sige, hvad Tid det vil tage, og hvilke Penge det vil koste, siger man: Vær saa god, her er de Regler, som I have at følge. Seg mener, det er en meget uheldig Fremgangsmaade. Seg kan forstaa, at man her i den lovgivende Forsamling vil opstille Bestemmelser om, hvor godt Arbeidet skal udføres, ja, selv om man vil gaa saa vidt, at man vil sætte en forholdsvis Tidsgrense, kan jeg være med dertil, men naar man i denne Sag vil lære de Mennesker, som skulle udføre Arbeidet, hvorledes de skulle tage fat, og hvilken Fremgangsmaade de skulle bruge, gaar man for vidt. Seg kan ikke bekvemme mig til at være med dertil, og jeg anser det for et Overgreb og et Misgreb; det forekommer mig, at man derved lovgiver som i Sne-

vældens Dage. Seg tror dog, at man ellers i Almindelighed indrømmer, at Folk nok skulle vide at varetage deres kommunale Interesser, men i dette Tilfælde siger man: Nei, det forstaa de Mennesker ikke, men vi forstaa at foreskrive, hvorledes de skulle udføre deres Arbeide; jeg kan ikke være med dertil. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) er saa overbevist om sin egen Menings Ufeilbarlighed, at han paa det Bestemteste tør fraraade, at nogenjomhelst anden Mening kommer frem, og raader Thinget paa det mest Indtrængende til, at det følger ham. Dette tør jeg aldeles ikke vove. Seg siger kun, at de Herrer gjerne maa faae de gode Regler, de forlange, men lad os Andre dog have Lov til at bruge den foreskrevne Fremgangsmaade, som man siger ikke duer, ved Siden af den anden, indtil det maatte kan vise sig, at min Betragtning er urigtig. Seg tør ikke engang betvivle, at dette kan blive Tilfældet, men jeg siger, at min Erfaring taler for det Modsatte. Seg tør ikke her sige Ja; jeg vil ikke være med til en saadan Fremgangsmaade. Den ærede Minister begyndte med at omtale Vædringsforslaget til § 38, hvis andet Stykke, som omhandler de Militæres Ret til at kræve Befordringer in natura, hele Udvalget foreslaar at stryge. Dette Vædringsforslag vilde den høitærede Minister ikke modtage, og dette finder jeg ganske naturligt; jeg har slet ikke ventet andet. Dernæst bebrejdede den høitagtede Minister os imidlertid, at vi ikke havde viist nogen anden Udvei, hvorved man kunde skaffe disse Hjørster tilveie. Nei, det have vi ganske rigtig ikke gjort, men jeg tror, jeg paa Udvalgets Vegne tør sige, at det er, fordi vi ikke tiltroede os saa megen Kløgt og Dygtighed, at vi kunde foreskrive en Veie til at ordne denne Sag paa, som vilde være den bedste og rigtigste for de Herrer Militære. Vi overlade ganske til deres aandrige Snarraadighed at træffe de Bestemmelser, som i saa Henseende ere hensigtsmæssige; thi Bøgne vil der vel være at faae. Det er netop ogsaa saa heldigt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Evermoes), som igaar havde Ordet, ikke var forelegen for at finde en Udvei. Dette ærede Medlem fremsatte den samme Bebrejdelse imod Udvalget, som den høitagtede Minister idag har fremsat, nemlig, at det ikke havde stillet noget Forslag om at sætte en anden Bestemmelse i Stedet for den, det foreslog strøgen; men i det samme Nu det ærede Medlem bebrejdede os dette, viste han os selv en Udvei, idet han sagde, at man